RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.021 van 17 februari 2003
in de zaak A. 121.998/X-10.989.

In zake : 1. Rita TYVAERT,
2. Helena TYVAERT (overleden),
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

1. de gemeente KORTEMARK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. OCKIER,
kantoor houdende 8510 KORTRIJK (MARKE),
Pieter Breughelstraat 25,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANCOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10.

Tussenkomende partij :

Marie VANSTEENKISTE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DELACOURT,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
Gistelsesteenweg 340.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rita TYVAERT en Helena TYVAERT op 3 juni 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 maart 2002 van de gemeente Kortemark waarbij aan Marie VANSTEENKISTE de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een meergezinswoning op een perceel, gelegen te Kortemark, Stationsstraat, kadastraal bekend Sectie C, nr. 1500/e/e7;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gezien het uittreksel uit het register der overlijdens van de stad Torhout waaruit blijkt dat Helena TYVAERT op 19 juni 2002 is overleden;

Gelet op de beschikking van 13 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat S. GHILAIN die, loco Advocaat L. OCKIER verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat Y. FRANCOIS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat P. ROTSAERT die, loco Advocaat L. DELACOURT verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Marie VANSTEENKISTE met een verzoekschrift van 2 juli 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij bij exceptie de nietigheid van het verzoekschrift aanvoert; dat zij betoogt dat krachtens artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, het verzoekschrift tot schorsing dient te worden opgesteld in de taal die krachtens de taalwet in bestuurszaken door de overheid dient gebruikt te worden, dat uit de artikelen 10 e.v. van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken volgt dat het verzoekschrift in het Nederlands moet worden opgesteld; dat zij doet gelden dat het verzoekschrift, waarin op pagina 14 "een Franstalig citaat zonder (...) de vertaling (is opgenomen), noch de zakelijke inhoud (ervan) in het Nederlands (is) weer(gegeven)", niet volledig in het Nederlands is opgesteld en derhalve nietig is;

Overwegende dat artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 het gebruik der talen door de organen van de Raad van State betrokken bij de werking van de afdeling administratie regelt en niet het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad van State verschijnen; dat te dezen de verzoekende partijen, die als particulier niet zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, op grond van artikel 66, eerste lid, van de voornoemde gecoördineerde wetten voor hun akte en verklaringen de taal mogen gebruiken welke zij verkiezen; dat te dezen de verzoekende partijen verkozen hebben hun vordering tot schorsing in het Nederlands in te dienen; dat deze derhalve ontvankelijk is; dat geen wetsbepaling lijkt te verbieden dat in een Nederlandstalig verzoekschrift een in het Frans gesteld citaat wordt gebruikt; dat niet blijkt en ook niet wordt aangevoerd dat tweede verwerende partij dit citaat niet heeft begrepen; dat de exceptie wordt verworpen;

Overwegende dat de eerste verwerende partij en de tussenkomende partij de tijdigheid van het beroep betwisten, alsook het belang van verzoekende partijen bij het beroep; dat ook de tweede verwerende partij dit belang betwist; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen

ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoeker in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekende partijen in de eerste plaats doen gelden dat hun stedenbouwkundig leefmilieu zeer grondig zal gewijzigd worden, dat ze als eigenares, respectievelijk bewoners van een klassiek herenhuis met trapgevel, verplicht zullen worden te leven en te wonen naast een indrukwekkend complex in moderne en eentonige stijl bevattend 12 appartementen en 15 garages, dat het na realisatie anders wonen zal zijn dan thans; dat zij verder doen gelden dat de vrees in hoofde van de eerste verzoekende partij, die de zorg heeft over vier jonge kinderen alsmede over de haar als dagmoeder toevertrouwde kinderen, om deze kinderen te zien opgroeien in een kankerverwekkend milieu bijzonder belastend en bezwarend is, dat het ook voor de tweede verzoekende partij, die hoogbejaard en hartpatiënte is en een pacemaker draagt, zeer beangstigend is te moeten leven in de wetenschap dat zij haar laatste jaren zal moeten doorbrengen in de onmiddellijke nabijheid van een hoogspanningscabine; dat zij verder betogen dat de nadelen moeilijk herstelbaar zijn;

Overwegende dat de tweede verzoekende partij op 19 juni 2002 is overleden; dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel enkel in hoofde van de eerste verzoekende partij wordt onderzocht;

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat voor het betrokken perceel de eerste verwerende partij reeds een bouwvergunning had verleend op 2 mei 2000; dat niet wordt betwist dat deze vergunning een analoog appartementsgebouw vergunde als het thans bij de bestreden beslissing vergunde, met dien verstande dat vier bouwlagen met zadeldak werden vergund; dat de eerste verzoekende partij deze beslissing niet met een beroep bij de Raad van State heeft bestreden; dat niet wordt betwist dat deze vergunning uitvoering kende; dat de thans bestreden beslissing in wezen strekt tot het regulariseren van een elektriciteitscabine en een gemene muur, alsook tot het wijzigen van de bouwplannen door, in essentie, het aantal bouwlagen te herleiden tot drie; dat wat de geregulariseerde bouwwerken

betreft, niet op overtuigende wijze wordt betwist dat deze zijn uitgevoerd; dat wat de wijzigingen ten opzichte van de oorspronkelijk op 2 mei 2000 vergunde bouwplannen betreft, de eerste verzoekende partij thans geen enkel concreet gegeven bijbrengt waaruit de Raad kan besluiten dat de door haar aangehaalde nadelen, die ook reeds voortvloeiden uit de voornoemde vergunning van 2 mei 2000, nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing nog uitkomst kan brengen, dan wel welke bijkomende of andere nadelen de thans bestreden beslissing dreigt te veroorzaken die een schorsing van de tenuitvoerlegging noodzaken; dat de eerste verzoekende partij thans geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat de door haar aangehaalde nadelen nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging nog uitkomst kan brengen; dat de uiteenzetting van de eerste verzoekende partij geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Marie VANSTEENKISTE in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari 2003, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**